

Úvodní slovo Jiřího Březiny

Milí čtenáři!

Ne, ne – budme skromnější. Tedy:

Milý čtenáři!

Jak už brzy poznáš, autorem této knížky fejetonů je poměrně vtípný člověk. Ve chvílích, kdy jeho texty nejsou vysloveně legrační, jsou alespoň ironické nebo neotřele napsané. Já sám píšu detektivky, takže jsem se přirozeně snažil vypátrat, jak to ten chlap dělá.

Zjistil jsem něco, co jsi, milý čtenáři, možná ani nechtl vědět: všechna ta legrace má svou temnou stránku.

Honza Flaška totiž své vtipy zkouší na živých lidech. Na svých dětech, příbuzných, kamarádech. Ti všichni musí přetrpět všechny ty příšerné zkušební verze vtípků, nepodařené slovní hříčky a žalostně nefunkční dvojsmysly. Teprve tehdy, když je Honza spokojený s jejich podobou, použije je do svých fejetonů. A to někdy trvá i celé týdny.

Snad si myslíš, milý čtenáři, že přeháním, ale já tohle martyrium zažil na vlastní kůži. Honza měl tenkrát rozepsaný fejeton o víně a zasekl se na pasáži o tom, jak rozpoznat jeho kvalitu. Při jednom našem setkání to na mě vybalil: „Víš, jak se dělí vína? Na dobrá a špatná!“ Dlouho se pak sám sobě smál.

Milý čtenáři, přijde ti to humorné? Mně ne.

O pár dní později jsem potkal Honzu na ulici. „Víš, jak dělíme vína? Na dobrá, špatná a pro Pražáky!“ (Smích.)

Zmohl jsem se jen na to, abych zvedl oči v sloup. Honza se zatvářil zkroušeně, ale nevzdal se. Bohužel.

Jednou mě ve tři hodiny v noci vzbudilo zapípání mobilu. Honzova SMSka zněla stručně: „Pitná a nepitná!“ Právě tehdy jsem se rozhodl začít se Honzovi vyhýbat.

I přesto se mu jednou podařilo mě dohonit, když jsem šel po ulici. Ještě celý zadýchaný na mě vybafl: „Pitná a užitková!“ Když pak konečně popadl dech a přestal se potit, zasmušil se. „Asi by se ale měla dělit nějak dál. Co takhle na chutná a... a...“ Tenkrát se mi naštěstí podařilo nenápadně se vytratit a od té doby vycházím z domu jen pod pseudonymem.

Proto, milý čtenáři, až budeš číst následující stránky, nezapomínej na to, že každý tvůj úsměv byl vykoupen utrpením a potoky slzí Honzových nejbližších. Kdesi jsem četl, že psaní fejetonů je řehole. Z vlastní zkušenosti to mohu jedině potvrdit – v Honzově případě je to skutečná řehole zejména pro jeho blízké.

Tvůj

Jiří Březina

P. S.: Čtěte detektivky.

Mrtví přicházejí z Přerova

Některé lidi jejich jméno předurčuje k velkým činům, k uměleckému vzepětí, v horším případě alespoň k význačným politickým rozhodnutím. Já se jmenuju Jan Flaška a moje jméno mě předurčuje k tomu, aby mi kdokoli, schopný dát dohromady větu o dvou větných členech, říkal pořád dokola věci jako „Jé! Flaška! Jsi zálohovanej? A máš špunt? Jsi skleněnej? Jsi od piva, nebo od limonády?“

Nejsem v tom ale sám. Třeba takový pan Těžký to jistě nemá v životě lehké, a paní Lehká to má určitě taky dost těžké – tedy všech 640 paní Lehkých, co po republice žijí. Soucítím i se šesti sty Stehny, kteří chodí po našich krajích, zejména po Praze a Chotěbořsku. Umím si představit posměšky, věnované všem Kosprdům, Houžvičkům, Urvinitkům, Zadkům, Kakáčům a Grupáčům. Nemluvě o všech hloupých vtipech, které si musí vytrpět každý z těch 79 páňů, co se jmenují Smrt, zejména když někam přijdou na návštěvu.

Je mi trochu líto, že tahle zajímavá příjmení jsou čím dál tím vzácnější. Třeba takoví Mrtví pomalu vymírají – v roce 2010 u nás žilo 228 páňů a paní Mrtvých – většinou na Přerovsku – zatímco v roce 2015 jich bylo už o dvanáct méně, a to přesto, že se mezi těmito roky narodilo hned šest nových Mrtvých.

Svému legračnímu příjmení ale za jednu věc přeci jen vděčím. Myslím, že jsem díky němu empatičtější k ostatním – umím si představit, jaké to je, když musíte od dětství snášet ústrky a posměch kvůli něčemu, co jste si sami nevybrali a za co nemůžete. A nemusí to být jen jméno či příjmení, ale třeba i vzhled, vrozená neschopnost, nebo naopak výrazný či netradiční talent. Možná, že kdyby každý člověk musel rok žít s nějakým legračním příjmením, naučili by se lidé vzájemnému porozumění. Buď to, nebo by se zvýšil počet opravdu špatných vtipů na srandovní příjmení.

No, a kdyby vás to zajímalo, tak jsem – coby Flaška – skleněný, nezalohovaný a od vína a v poslední době si připadám poněkud nenaplněný. A co se týče špuntů, tak ty jsme si se ženou pořídili dokonce dva.

(statistická data jsou převzata z www.kdejsme.cz a online zdrojů MVČR)

Napiš, prosimtě, pár slov o sobě

Občas se stane, že vás někdo požádá, abyste řekli nebo napsali „pár slov o sobě“.

Každá třetířadá celebrita to má snadné: najde si o sobě něco na internetu a normálně dá Ctrl+C Ctrl+V, ale co my, zástupci sprostého lidu, o nichž internet zarytě mlčí? My na sebe musíme všechnu tu chválu nakydát sami.

Mít možnost napsat „pár slov o sobě“ totiž znamená získat volný lístek do fantastického světa bezbřehého chvástání a egomaniakální sebe prezentace. Většina lidí proto do svých medailonků vypíše všechny své tituly, které visí z obou stran jejich jména jako hrozny parazitů, a pak je doplní seznamy svých výstav, publikací a vítězství.

I já pokaždé dostanu nutkání vyprsit se s něčím, co by všem vyrazilo dech, jako třeba že jsem se bez přístrojů potopil na dno Mariánského příkopu, zdolal Kilimandžáro poslepu na chůdách nebo že jsem snědl na posezení patnáct kilo živých chroustů. Bohužel, ohlédnu-li se objektivně za svým doposud prožitým životem, nezbývá mi než konstatovat, že je malý, plochý a ubohý. Mým největším dosaženým úspěchem tak zůstává, že jsem se nezabil, když jsem se pokoušel opravit pračku jen za pomoci dláta a vidličky. Mám-li ale potlačit falešnou skromnost a vyjmenovat, v čem vynikám, pak jsou to: a) malost, b) plochost a c) ubohost.

V medailonku bych následně mohl zmínit i dosavadní milníky svého života:

1. V 16 letech jsem snědl skoro půl talíře vepřových plíčeků a skoro jsem se u toho ani nepozvracel.
2. Ve 23 letech jsem byl poprvé u holiče a zjistil, že holič stříhá dvakrát rychleji než maminka, ale zato po mně chce šedesát korun.
3. V 35 letech jsem si koupil své první kolo. Když jsem si ho přivezl domů, zjistil jsem, že je dámské.
4. Svou ženu jsem při obou porodech držel za ruku. Býval bych radši, kdyby mě celého sevřela v náručí, protože jsem byl pokaždé dost nervózní, ale žena bohužel nemohla, protože právě rodila nějaké děti. Díky její vyrovnanosti a úsměvům jsem ty porody nakonec jakžtakž zvládl.

Jenže život není jen o milnících a titulech. Kdejaký slovnutný docent by byl hned lidu blíží, kdyby místo všech těch cizích slov stálo v jeho životopise něco lidského. Třeba: „Má slabost pro čivavy, šmoulovou zmrzlinu a předkusy. Rád se dloube v nose, když se nikdo nedívá. Miluje jódlování ve sprše. Jeho tajným snem je stát se virtuosem na apalačský dulcimer a zažít sex s černošskými dvojčaty.“ Alespoň mně by byl určitě blíží – už proto, kolik bychom toho měli společného.

I když já tedy netrvám na tom, aby to byla dvojčata.